

Când se juca Elisa Muller...

Mihai Eminescu

Pe genunchii-mi te-am purtat.
Ți-am privit în față,
Ochii-mi ochii-ți a cătat,
Gura-mi, buza-ți creață -
Și m-am pus pe sărutat.
Cine mă învață?

Ca o mamă blând și lin
Ce-un copil răsfăță,
Mângâiat-ai fruntea mea
Și m-ai strâns în brațe.
Ah, cât te iubesc de mult!
Cine mă învață?

Eu mă duc, te părăsesc -
Nu mă privi șuler,
La spectacol mă pornesc,
Stai să-mi văd de guler.
În teatru românesc
Azi e Elisa Müller.

Un copil netrebnic sunt -
Spune-mi-o apăsată.
Mi-ai legat acest cuvânt
De viața-mi toată,
Mi l-ai dat roșind, plângând
Când ai fost - ciudată.

Ah, surâde-mi înc-un pic
Și nu-mi fi ursuză.
Căci cu degetul cel mic
Te ating pe buză.
Și șoptește-mi un nimic
Nimeni să n-audă.

Astăzi e duminică.
Pac! și una bună.
Eu te las și bine că
Mi te las nebună...
Trage-te de mânecă...
Ce știi de-i minciună.

Nici nu știi, o, turturea,

Ce-mi auz de-a bine.
Tu gândești cine știi ce
Și te uiți la mine.
Ah, iubită mititea,
Cum te-ador pe tine!

Un nimic, un cuvîntel,
Spus după perdea,
E o piatră de inel,
E a nopții neauă,
Arde-atât, încât cu el
Aș aprinde-o stea.

Ș-apoi taci ca nu cumva
Să audă-o floare
C-ai șoptit așa ceva:
Din ascunzătoare
S-ar roși - mai, mai așa
Cum o oarecare.

Cum te uiți așa, năuc,
Și-n gândiri te-nsinguri,
Ești tu ziua lângă nuc,
Ești tu noaptea-n crânguri,
Să te iau și să te duc,
Să fim numai singuri.

Ș-atunci n-om vorbi defel:
Vorba este pleavă.
Când se iubesc doi astfel
- Inimă bolnavă -
Atunci tac, tac cumînțel,
Noaptea în dumbravă.